

Roman

Dubbel geluk
voor Zhong

INA VAN DER BEEK

Jolyn loopt de brede stoep op en gaat door de draaideur naar binnen. Even blijft ze staan, geïmponeerd door de omgeving. De witmarmeren vloer wordt weerspiegeld in de vele plafondhoge spiegels die over de hele breedte van de grote hal zijn aangebracht tegen de glanzend zwarte muren. De spiegels zijn omlijst door smalle, goudkleurige banden. Een enorme lamp aan het hoge plafond, bestaande uit honderden kleine lichtjes, geeft de ruimte iets sprookjesachtigs en tegelijk iets voornaams.

Langzaam loopt ze verder. Rechts tegen de achterwand is een brede, zwarte balie. Ernaast groeit een indrukwekkende plant, een boom, kun je beter zeggen, schiet het door haar hoofd als ze erlangs loopt.

Zelfs de vrouw achter de balie is perfect. Haar smetteloos witte blouse steekt mooi af tegen haar lichtgetinte huid. Haar zwarte haren, die net zo lijken te glanzen als de wanden en de balie, zitten in een eenvoudige rol tegen haar achterhoofd, en vanuit het keurig opge-
maakte gezicht kijken haar iets schuinstaande donkere ogen Jolyn niet onvriendelijk aan.

‘Goedemiddag, waarmee kan ik u helpen?’ Haar stem past bij haar uiterlijk: zacht en melodieus.

Jolyn voelt zich bijna altijd en overal op haar gemak, maar nu is ze zo onder de indruk dat ze bijna begint te hikkelen.

‘Ik ben... Ik heb een afspraak met meneer Chow,’ zegt ze. Ze spreekt de naam uit als Show. ‘Mijn naam is Jolyn Jongbloed.’

‘Een ogenblikje, dan zal ik meneer Tsjau zeggen dat u er bent. Neemt u maar even plaats.’ De vrouw maakt een uitnodigend gebaar naar het zitje, rechts van de balie.

Bij dat gebaar ziet Jolyn in een flits de prachtige, matzilver gelakte lange nagels.

‘Dank u wel,’ zegt ze en ze gaat op het puntje van een witleren stoel zitten.

Mensenlief, waar is ze terechtgekomen! Aan de buitenkant van het gebouw zou je niet zeggen dat het er hier binnen zo prachtig uitziet.

Ze kijkt tersluiks naar haar eigen nagels. Haar rode nagellak lijkt nu opeens ordinair, vooral ook omdat het hier en daar al wat afgebladderd is. En terwijl ze naar haar handen kijkt, ziet ze ook een vlekje op de rechterknie van haar zwarte broek. Voorzichtig krabt ze eraan, gelukkig verdwijnt het voor een deel.

‘Meneer Chow kan u ontvangen, wilt u me volgen?’ De volmaakte, zoals ze de vrouw in gedachten noemt, is achter haar balie vandaan gekomen en kijkt haar uitnodigend aan.

Snel staat Jolyn op en volgt de vrouw een deur door, een gang door naar een lift.

De vrouw drukt op het knopje en als de deur opengaat, maakt ze een uitnodigend gebaar naar Jolyn.

‘U moet op de zesde etage zijn, daar wijst het zich vanzelf.’

Als Jolyn de lift in stapt, geeft de vrouw haar een knikje en draait zich om. Terwijl de deuren geruisloos dichtgaan, hoort Jolyn haar hakken nog even tikken op de stenen vloer.

Ze haalt diep adem terwijl de lift haar naar boven brengt. Als die vrouw de maatstaf is voor de rest van het personeel, kan ik beter meteen teruggaan, denkt ze. Maar als de deuren weer opengaan, recht ze haar schouders en stapt resoluut de zwartmarmeren vloer op.

‘Mevrouw Jongbloed?’

In een deuropening staat een man in een donker kostuum, met een vriendelijke glimlach steekt hij zijn hand naar haar uit. ‘Paul Chow,’ zegt hij, ‘komt u verder.’

In de kamer staat een groot eiken bureau dat wat ouderwets aan-doet in de lichte ruimte. Maar hij gaat haar voor naar een zithoek, waar twee gemakkelijke stoelen bij een laag tafeltje staan.

‘Neemt u plaats.’

Als ze is gaan zitten, loopt hij naar een koffieapparaat dat op een tafel tegen een wand staat.

‘Wat kan ik u aanbieden. Koffie, cappuccino, thee of liever een koude drank?’

‘Cappuccino graag,’ antwoordt Jolyn.

Terwijl hij met zijn rug naar haar toe staat, kijkt ze de ruimte rond. Het is een ruim kantoor met hoge kasten die tot het plafond reiken, maar behalve het grote bureau en dit zitje staan er geen meubels. In de zijwand ziet ze een deur die openstaat, maar ze kan niet zien wat of wie zich in de aangrenzende ruimte bevindt.

‘Alstublieft.’ Hij zet twee kopjes op tafel en neemt daarna plaats op de stoel aan de andere kant van de kleine tafel. Vervolgens pakt hij een map die op tafel ligt en slaat hem open. Hij bladert even in de papieren daarin en kijkt haar dan met een glimlach aan.

‘Ik kreeg uw gegevens via het uitzendbureau.’ Hij pakt het uitgeprinte exemplaar en knikt terwijl zijn ogen er even overheen gaan. ‘Het is interessante informatie,’ zegt hij dan.

Ze weet niet of dit een compliment is of juist niet, daarom knikt ze maar wat.

Hij legt het papier weer neer, slaat zijn benen over elkaar en zegt: ‘Vertel eens wat meer over uzelf, wat maakt u geschikt voor de functie van secretaresse? Want als ik het goed begrijp, heeft u geen ervaring hierin?’ Hij kijkt haar afwachtend aan.

‘Nee, dat niet,’ haakt ze in op zijn laatste vraag. ‘Na de opleiding heb ik wel bij verschillende bedrijven administratieve werkzaamheden verricht.’

Ze hoort het zichzelf zeggen: ‘werkzaamheden verricht’, woorden die ze niet snel gebruikt. Maar ze merkt dat ze zo geïmponeerd is door de omgeving en door de man, dat ze als vanzelf dit soort officiële taal gaat gebruiken.

‘Dat lees ik in uw brief, ja.’ Meneer Chow knikt. ‘Maar ik zie ook,’ zegt hij terwijl hij met zijn wijsvinger op de brief tikt, ‘dat het steeds maar korte perioden zijn geweest. Wat deed u precies in die tussenliggende maanden? Steeds in het buitenland? Ik lees in uw cv dat u onder andere op een theeplantage in Indonesië heeft gewerkt, druiven heeft geplukt in Frankrijk, op een ranch in Amerika heeft gewerkt en heeft afgewassen in een theehuis in Japan. En surflessen gegeven op Miami? Ik begrijp dat u dat steeds tussen twee banen in

Nederland door deed?’ Hij kijkt haar nieuwsgierig aan.

Natuurlijk heeft ze deze vraag verwacht en ze heeft besloten gewoon eerlijk te zijn en er niet omheen te draaien. ‘Ik werkte steeds een halfjaar of een jaar om geld te verdienen en dan ging ik weer een aantal maanden tot een halfjaar rondreizen. Daarbij werkte ik soms in een of ander land en trok daarna weer verder.’

‘Tot het geld weer op was,’ zegt hij met een glimlach om zijn mond.

Ze knikt wat schaapachtig. ‘Ja, eigenlijk gewoon dat.’

Paul Chow pakt zijn kopje van de tafel en drinkt even zwijgend van zijn koffie.

Jolyn voelt zich onbehaaglijk. Wat denkt de man tegenover haar?

Wat of wie is hij? Een personeelsfunctionaris? Daar ziet zijn kantoorruimte niet naar uit. Ondanks het degelijke eiken bureau straalt het luxe uit.

Ze weet niet beter te doen dan ook haar kopje te pakken en drinkt met kleine slokjes haar cappuccino.

‘Ik begrijp nu dus dat u hier ook weer met een halfjaartje weg zult zijn,’ zegt hij terwijl hij zijn kopje terugzet op tafel. ‘Dat is jammer, ik had bij het uitzendbureau gevraagd of ze iemand hadden voor een langere periode, die wellicht, bij wederzijdse tevredenheid, hier een vast contract zou kunnen krijgen. Ik hoopte dat dat een snellere weg zou zijn dan via een sollicitatieprocedure. Want eigenlijk hebben we op heel korte termijn iemand nodig. Maar ja, beter iets dan niets.’

Hij kijkt weer even in de map die voor hem ligt en knikt weer. ‘U heeft het diploma van een goede opleiding, niet echt ervaring als secretaresse, maar dat hoeft geen probleem te zijn, wat mij betreft.’

Hij kijkt haar aan en vraagt: ‘Wanneer zou u kunnen beginnen?’

‘Morgen!’ zegt ze, toch even overvallen door de plotselinge wending van het gesprek.

Hij lacht voluit. ‘Laten we dan zeggen: aanstaande maandag. En ik denk dat we nog wel even wat zakelijke dingen moeten bespreken.’

Als ze een kwartier later weer beneden door de hal loopt, knikt ze vriendelijk naar de knappe receptioniste. Dag collega, tot maandag, zegt ze in gedachten.

Daarna gaat ze door de draaideur naar buiten. Op de hoge stoep blijft ze even staan, dan loopt ze naar haar fiets, die ze tegen een lantaarnpaal had geparkeerd. Niet op slot, ziet ze nu, maar gelukkig staat hij er nog.

Diep in gedachten fietst ze door de stad naar het kraakpand waar ze tijdelijk samen met een stel andere mensen woont. Voor ze een halfjaar geleden naar Thailand vertrok, had ze de kamer die ze huurde opgezegd, maar gelukkig heeft ze nu in dit pand in de stad een tijdelijk onderkomen gevonden.

Hoe tijdelijk deze plek zal zijn, weet ze niet. Maar tijdens de laatste maanden in het buitenland is er iets veranderd. Zomaar opeens begon ze te beseffen dat ze dit leven niet voor altijd kan en wil volhouden. Het avontuur, dat steeds opnieuw lonkte, begon nu als onrustig te voelen. Ze verlangde naar een stabiele plek ergens op deze wereld, waar dan ook. Plotseling was haar blik gevallen op moeders met kinderwagens, vrouwen met een baby in een draagdoek op hun buik of rug.

En terug in het vliegtuig moest ze steeds kijken naar het stel dat voor haar zat, hun baby in een soort hangmatje naast hen. Vond ze het eerder irritant als er huilende kinderen in het vliegtuig waren, nu keek ze vertederd naar dat kleine hoopje mens. Ze keek bijna jaloers naar de zorgzaamheid waarmee de vader van de baby ook met zijn partner omging.

Toen het vliegtuig landde, had ze, impulsief als altijd, besloten dat het tijd werd zich te settelen. Ze zou een echte baan gaan zoeken, niet langer hier en daar klussen om snel wat te verdienen, maar een baan die paste bij haar opleiding.

Die opleiding tot secretaresse was een compromis geweest toen ze na de middelbare school op reis wilde. Haar vader had als voorwaarde gesteld dat ze eerst een opleiding zou doen, waarmee ze, als ze uit gereisd was, een goede baan zou kunnen krijgen. Hij liet haar de vrije

keus wat dat zou zijn, al had hij gehoopt dat ze zou gaan studeren aan de universiteit. Zelf had ze gezocht naar een opleiding die zo kort mogelijk zou duren, maar waarmee haar vader toch tevreden zou zijn.

‘Jolyn!’

Ze zag Amber niet aankomen, zo diep was ze in gedachten. ‘Hé,’ zegt ze nu verrast.

Met Amber samen is ze een paar jaar geleden door Vietnam getrokken, en hoewel ze beiden in het centrum van Amsterdam wonen, zien ze elkaar vrijwel nooit meer.

‘Kom op, we gaan een biertje drinken, we moeten nodig eens bijpraten,’ stelt Amber voor.

Even later zitten ze tegenover elkaar aan een tafeltje in een café.

‘Jij eerst,’ zegt Jolyn. ‘Waar heb je rondgezworven en wat zijn je volgende plannen?’

Amber lacht. ‘Dat zal je verbazen,’ zegt ze. ‘Ik ben al anderhalf jaar niet meer weg geweest en ben dat niet meer van plan ook. Nou ja, voor een vakantie misschien, maar verder niet.’

‘Want?’ vraagt Jolyn.

‘Want ik heb een leuke baan hier in de stad en ik heb de liefde van mijn leven ontmoet, over een halfjaar gaan we trouwen.’

‘Nee!’ zegt Jolyn. Als er iemand haar vrijheid liefhad, was het Amber wel.

Zie je wel, zij ook al, gaat het door haar hoofd.

Amber vertelt over haar baan bij een sportschool, het appartementje waar ze samen met haar Hugo woont en over hun plannen. Jolyn luistert maar half.

‘En jij?’

Nu is ze er weer helemaal bij. ‘Ik stop ook met reizen,’ zegt ze. ‘En sinds een halfuur heb ik een baan als secretaresse bij een bedrijf hier in de stad. Maandag begin ik. Het wordt voor mij ook tijd om me te settelen.’

‘Secretaresse?’ Ambers mond valt bijna open. ‘Is dat niet heel stoffig en moet je daar geen opleiding voor hebben? Hoe kom je daar nu bij?’

Jolyn lacht om Ambers verbaasde gezicht. ‘Ik heb daar een opleiding voor gevolgd,’ zegt ze. ‘Met diploma zelfs. Mijn vader wilde dat ik een of andere opleiding deed na het vwo en ik koos dit dus. En geloof me, het is helemaal niet zo saai als het klinkt. In elk geval, de opleiding niet, dus ik denk het werk ook niet.’

‘We worden blijkbaar oud.’ Amber is nog steeds niet van haar verbazing bekomen. ‘Hoe oud ben jij eigenlijk?’

‘Zesendertig,’ antwoordt Jolyn. ‘En jij?’

‘Tweëndertig.’

Even drinken ze zwijgend van hun biertje. Dan vraagt Amber: ‘En, nog geen vaste relatie? Of wil je dat niet?’

Jolyn haalt haar schouders op. ‘Daar denk ik de laatste tijd wel over,’ zegt ze. ‘Maar ja, je moet natuurlijk maar net de juiste man tegenkomen. Ik ben nogal kritisch, geloof ik, niet zo snel verliefd. Maar wat ik vooral wil...’ Even aarzelt ze, dan gaat ze verder: ‘Ik wil dolgraag moeder worden. En daar heb ik toch echt een man voor nodig.’

Amber lacht niet, zoals Jolyn eigenlijk een beetje verwacht had. Ze herinnert Jolyn er niet aan dat ze tijdens hun rondreis altijd de moeders die met hun kroost optrokken, beklaagden en met medelijden bekeken.

‘Daar heb je geen vaste relatie meer voor nodig, hoor,’ zegt ze alleen. ‘Ik wil ook wel een keer kinderen, maar voorlopig nog niet.’

Ze praten nog een halfuurtje door, dan staat Amber op. ‘Ik moet over een uurtje beginnen, middag-avonddienst bij de sportschool. Dus ik ga me thuis even omkleden.’

Jolyn blijft zitten. ‘Ik reken zo wel af, ga maar. Enne, als je ergens over woonruimte hoort, ik kan niet eindeloos in dat kraakpand wonen, vrees ik. Je hebt mijn nummer nog wel, denk ik?’

Amber knikt, steekt haar hand op en loopt weg. ‘Was leuk weer eens bij te kletsen, tot ziens!’ zegt ze nog.

De volgende dag gaat Jolyn naar haar ouderlijk huis in Zaandam. Sinds haar vader zeven jaar geleden overleed, heeft ze niet veel contact meer met haar moeder.

Ze heeft veel van haar moeders karakter geërfd, besepte ze toen ze volwassen was. Ook mama reist graag en veel, zeker na het overlijden van haar man kwam dat duidelijk naar voren. Nadat ook Jolyns zusje Liz, die ruim tien jaar jonger is dan Jolyn, uit huis is gegaan, is ook mama veel aan het reizen gegaan. Ze is dol op Scandinavië en heeft vorig jaar zelfs een vakantiewoning in Noorwegen gekocht. Grote delen van het jaar is ze daar nu.

Jolyn mist haar vader nog vaak. Hij was de bindende schakel in het gezin.

Maar nu is haar moeder voor een paar maanden in Nederland, en Jolyn heeft afgesproken dat ze komt eten in Zaandam en een nachtje zal blijven slapen.

Tot haar verrassing treft ze ook Liz aan als ze aankomt. Liz is vijftientig, ze is even blond en slank als Jolyn, maar qua karakter lijken ze totaal niet op elkaar. Liz is serieus, ze is vorig jaar afgestudeerd als basisarts en nu volgt ze een opleiding voor gynaecoloog. Zo impulsief als Jolyn zelf is, zo rustig en bedachtzaam gaat Liz door het leven.

Jolyn vertelt over haar nieuwe baan, voorlopig via het uitzendbureau maar wellicht met het perspectief van een vast contract. Haar moeder luistert, maar glimlacht een beetje als Jolyn het heeft over een vaste baan.

‘Jaja, ik ben benieuwd hoelang je dat volhoudt,’ zegt ze. ‘Als ik heel eerlijk ben, vind ik jou niet echt een typeje voor secretaresse.’

Maar ’s avonds, als hun moeder al naar bed is gegaan, zitten de twee zussen samen in de kamer.

‘Vertel eens wat meer over je nieuwe baan,’ zegt Liz. ‘Hoe heette het, zei je, Tjau BV? Aparte naam, wat is het voor bedrijf?’

‘Je spreekt het uit als Tsjau, maar je schrijft het als Chow. Paul Chow, de man voor wie ik ga werken, is financieel directeur en zijn broer Stephen is algemeen directeur. Het bedrijf importeert kunst en sieraden uit China.’

‘Is hij ook Chinees? Aan zijn naam te horen zou je dat zeggen.’

‘Ik weet het niet,’ zegt Jolyn. ‘Misschien half Chinees, hij heeft wel iets Aziatisch. Knappe vent trouwens!’

Liz lacht. ‘Dus een plezier om voor te werken! Hopelijk is hij ook aardig, daar heb je meer aan als je voor hem gaat werken.’

‘Hij leek me prima, maar ik vind het wel spannend. Directiesecretaresse is natuurlijk nog wel even iets anders dan mijn eerdere baantjes. Maar ik ga het wel zien, ik heb tenslotte de papieren ervoor, dus het zal best te doen zijn.’

‘Weer via een uitzendbureau toch? Dus als het niks is, kun je zo weer weg.’

‘Dat ben ik eigenlijk niet van plan,’ zegt Jolyn.

‘O?’ Liz kijkt haar nieuwsgierig aan.

‘Ik ben er een beetje klaar mee,’ zegt Jolyn. ‘Ik bedoel, het wordt tijd om me te settelen, iets op te bouwen. Ik ben het reizen zat.’

‘Echt? Hoe komt dat?’

Jolyn haalt haar schouders op. ‘Ik weet het niet, maar zo voelt het. De leeftijd misschien?’ Dat laatste zegt ze op luchtige toon. Dan gaat ze verder: ‘Ik heb ook bij het uitzendbureau aangegeven dat ik een serieuze baan zoek, ergens waar wellicht de mogelijkheid zou zijn tot een contract. En dat blijkt dit dus te zijn. En mocht het toch niet bevallen? Dan kan ik altijd nog stoppen, zoals je al zei.’

‘Ik vind het leuk!’ zegt Liz. ‘Hopelijk gaan we elkaar dan ook weer vaker zien. Ga je ook andere woonruimte zoeken?’

‘Ik kijk even hoe het allemaal gaat. Als het inderdaad een blijvertje is, ga ik wel op zoek, maar dat zal niet meevallen. Dus voorlopig blijf ik maar zitten waar ik zit. Tenzij het pand ontruimd gaat worden, maar dan zie ik dan wel weer.’

Haar zusje knikt. ‘Nou, ik vind het super!’ zegt ze. ‘Ik wens je veel succes in je baan.’

‘Dank je. Wat nog wel een dingetje is: ik zal wat nette kleding moeten kopen. Het is daar op dat kantoor super chic! Heb je tijd om morgen mee te gaan shoppen?’

‘Prima,’ antwoordt Liz. ‘En misschien kun je ook af en toe wat van mij lenen, ik heb best wat keurige jurkjes, dan heb je wat meer afwisseling zonder al te veel te kopen.’

Op maandagochtend is Jolyn toch behoorlijk zenuwachtig als ze het kantoorpand binnenstapt.

De lift brengt haar naar de zesde verdieping. Als ze de lift uit stapt, staat haar werkgever, net zoals de vorige keer, haar op te wachten bij de deur van zijn kantoor. Het valt haar weer op hoe onberispelijk hij eruitziet in zijn donkergrijze kostuum.

‘Goedemorgen, Jolyn, welkom.’

Aan het eind van het gesprek vorige week heeft hij voorgesteld elkaar bij de voornaam te noemen.

‘Die hiërarchie uit vroegere tijden hanteren we hier niet, hoor,’ heeft hij gezegd. ‘Hoewel mijn vader daar nog steeds anders naar kijkt.’

‘Goedemorgen,’ beantwoordt Jolyn zijn groet.

In zijn kantoor gaat hij haar voor naar de deur in de zijwand die ze de vorige keer al zag. Ze komt in een kleine kantooruimte met daarin een dubbel bureau waarop computers staan en langs de wanden hoge metalen kasten. Op het bureau staat een prachtig boeket.

‘Een welkomstbloemetje voor je. Dit is je werkplek. Nora, de secretaresse van mijn broer, komt zo om je een en ander uit te leggen. De komende tijd zit zij hier bij jou op de kamer zodat je voortdurend hulp bij de hand hebt als dingen je niet duidelijk zijn.’ Hij kijkt even op zijn horloge en gaat verder: ‘Ik zal je eerst een rondleiding geven, dan komen we Nora vanzelf tegen.’

Allereerst lopen ze naar het kantoor van Stephen, de broer van Paul. Hij is op het eerste gezicht een totaal andere man, stelt Jolyn vast. Ook al is hij even donker van haar en ogen als zijn broer en heeft ook

hij duidelijk Aziatische trekken. Maar terwijl Paul tamelijk ingetogen overkomt, straalt deze man iets zwierigs, bijna flamboyants uit. Hij draagt een lichtgrijs pak met een felblauwe das, zijn haar is wat langer dan dat van Paul.

Ook zijn kantoor is heel anders dan dat van zijn broer. Hier hangen kunstwerken aan de wanden, er staan een paar grote planten en het zitje in de hoek bestaat uit stoelen met gekleurde kussens. Op het bureau staat een grote foto waarop een vrouw en twee kleine meisjes staan.

Hij begroet haar heel vriendelijk en stelt haar voor aan Nora, zijn secretaresse, die in een aangrenzend kantoor haar bureau heeft. Nora blijkt een al wat oudere vrouw te zijn, Jolyn schat haar zeker vijftig jaar. Ook zij begroet Jolyn vriendelijk.

‘Ik ben over tien minuten bij je,’ zegt ze. ‘Ik regel even wat dingen voor Stephen, daarna kom ik bij jou zitten.’

Ze lopen over nog wat andere afdelingen, Jolyn hoort namen en de functies die daarbij horen maar vergeet het meeste meteen weer.

Het valt haar op dat alles er netjes en verzorgd uitziet, maar gelukkig lijkt niet iedereen zo perfect als Kyona, de receptioniste, die er ook nu weer uitziet als een verfijnd popje. Bij haar vergeleken voelt Jolyn zich groot, lomp en slordig, ondanks het keurige jurkje waarvoor ze vandaag gekozen heeft.

Een kwartiertje later zit ze samen met Nora in haar eigen kantoorruimte. Paul is weggegaan voor een bespreking elders. Nora heeft twee kopjes koffie gehaald en begint haar het een en ander te vertellen over het familiebedrijf.

Jolyn hoort dat Zhong, de vader van de broers Chow, op jonge leeftijd met zijn ouders vanuit China in Nederland is komen wonen. Na zijn studie kunstgeschiedenis heeft hij het bedrijf opgericht, dat nu is overgenomen door zijn beide zoons. De broze gezondheid van de oudere man heeft hem gedwongen de touwtjes uit handen te geven, maar het weerhoudt hem er niet van om toch nog vaak aanwezig te zijn op kantoor en zich zo veel hij kan te bemoeien met de gang van zaken.

‘De broers gaan daar elk op hun eigen manier mee om,’ besluit

Nora haar relaas over de familie. ‘Stephen laat zijn vader praten en doet gewoon wat hij zelf wil, terwijl Paul meer respectvol is naar zijn vader. Misschien komt het ook doordat Stephen al jaren getrouwd is met Vera en veel van haar nuchtere Nederlandse manier van leven heeft overgenomen. Paul is vrijgezel, bij hem zie ik veel meer terug van de Chinese manier van leven van zijn vader.’

‘En hun moeder?’ vraagt Jolyn. ‘Is zij ook Chinees?’

Nora schudt haar hoofd. ‘Nee hoor, zij is van Engelse afkomst. Een rustige, wat gereserveerde vrouw. Maar tot zover de familie. Nu zal ik je uitleg gaan geven over het bedrijf en je werk.’

Na een uur duizelt het Jolyn. Hoe gaat ze dit allemaal onthouden?

Nora merkt het, ze zegt: ‘Je hoeft niet direct alles te onthouden, hoor. We gaan maar gewoon aan het werk, daarvan leer je het meeste. We zullen eerst wat telefoontjes gaan doen om wat dingen te regelen. En dan de binnengekomen mails bekijken en zo nodig doorspelen naar Paul, of ze beantwoorden.’

Later op de dag is Paul weer terug op zijn kantoor. Jolyn stelt een paar brieven op aan de hand van voorbeelden die ze vindt en beantwoordt zo goed en zo kwaad als het gaat wat telefoontjes.

Een telefoontje vanuit China bezorgt haar wel het zweet op haar rug, omdat de vrouw aan de lijn tussen het gebrekkige Engels allerlei Chinese woorden ratelt en duidelijk geïrriteerd raakt als Jolyn haar niet begrijpt.

Nora luistert met een geamuseerde uitdrukking op haar gezicht toe. Als het gesprek ten slotte beëindigd is, zegt ze: ‘Dat soort gesprekken moet je zo snel je ertussen kunt komen, doorschakelen naar Paul of Stephen. En als zij er niet zijn, vraag je of ze later opnieuw willen bellen of teruggebeld kunnen worden.’

Als ze aan het eind van de werkdag de deur van het gebouw uit loopt, vraagt Jolyn zich in alle ernst af hoeveel dagen ze dit gaat volhouden. Waarom is ze ooit die secretaresseopleiding gaan doen! Waarom is ze niet op een reisbureau gaan werken? Of als stewardess, op een cruiseschip of als hostess op een warm eiland?

Maar toch, aan het eind van de eerste werkweek gaat ze met een vol-
daan gevoel het weekend in. En op zondag betrapt ze zich erop dat ze
alweer uitkijkt naar de maandag.

Als ze heel eerlijk tegen zichzelf is, moet ze toegeven dat de grootste
trekpleister van deze baan de man is voor wie ze werkt. Paul is het
tegenovergestelde van de mannen met wie ze ooit een relatie had of
tot wie ze zich aangetrokken voelde. En toch is het zo, hij heeft iets
wat maakt dat ze blij wordt als ze hem ziet, als hij tegen haar praat of
naar haar glimlacht.

Hij is niet uitgesproken knap, maar hij heeft iets heel aantrekke-
lijks. Hij is langer dan de doorsnee Chinese man die Jolyn kent. Het
is duidelijk te zien dat hij van Aziatische afkomst is, maar hij heeft
ook duidelijk Europese trekken en dat is natuurlijk niet vreemd met
een Britse moeder. Jolyn dacht bij de eerste kennismaking dat hij
bruine ogen had, maar ze heeft nu ontdekt dat ze heel donkerblauw
zijn.

Ook de tweede week zit Nora weer een groot deel van de dag bij
haar op kantoor, en langzaam maar zeker begint Jolyn wat inzicht te
krijgen in de zaken en de manier van werken. Nu kan ze het meeste
werk zelf doen, en als ze dingen echt niet weet, kan ze altijd bij Nora
terecht of bij Paul als hij op kantoor is. Ze krijgt er steeds meer plezier
in om dingen te regelen voor veilingen en voor een beurs die binnen-
kort in Duitsland gehouden zal worden.

Op een vrijdagmiddag komt Paul tegen halfvijf haar kamer bin-
nen en gaat tegenover haar zitten nadat hij twee kopjes cappuccino
op haar bureau heeft neergezet. 'Ik denk dat je wel weer toe bent aan
koffie?' vraagt hij.

'Lekker! Dank je wel.' Jolyn rijdt haar stoel wat naar achteren en
kijkt dan wat ongemakkelijk langs hem heen. Als hij niets zegt, kijkt
ze naar haar scherm. Waarom komt hij hier zitten?

'Ik wil graag even met je praten,' zegt hij dan. 'Heb je even?'

'Natuurlijk. Is er iets fout gegaan?'

'Nee, integendeel, ik ben heel tevreden over je werk. Ik hoorde van
Nora dat je vrijwel geen hulp meer nodig hebt.'

Jolyn knikt. ‘Nou, fijn om te horen. Ik vind het werk ook leuk,’ zegt ze. ‘Al zijn er natuurlijk nog dingen die ik zal moeten leren,’ voegt ze eraan toe.

Hij moet vooral niet de indruk krijgen dat ze denkt dat ze alles prima beheerst.

‘Maar iets anders,’ hoort ze hem dwars door haar gedachten zeggen. ‘Zoals je weet en uitstekend hebt geregeld, ga ik dus over anderhalve week drie dagen naar de beurs in Duitsland. Het is gebruikelijk dat bij dit soort dingen een secretaresse meegaat, er zullen ’s avonds besprekingen zijn, waarschijnlijk gecombineerd met een hapje en een drankje, en er moet dan wel een en ander genotuleerd worden.’ Hij stopt even met praten en gaat dan verder: ‘Ik weet dat je nog maar erg kort aan het werk bent, maar zou je het zien zitten om mee te gaan? Eerder ging Nora mee of Louise, mijn vorige secretaresse. Maar Nora heeft aangegeven onmogelijk weg te kunnen volgende week. Zij denkt dat jij heel goed in staat zult zijn die taak op je te nemen. Maar de vraag is natuurlijk of je het wilt. En natuurlijk kun je er eerst over nadenken en bespreken met... nou ja, met degene bij wie je hoort, je partner of familie. Dan hoor ik het graag maandag van je.’

Hij pakt zijn kopje en drinkt zijn koffie, terwijl hij haar blijft aankijken.

‘Daar hoef ik niet over na te denken,’ zegt Jolyn, ‘het is prima. Ik woon alleen, dus ik hoef met niemand rekening te houden of te overleggen.’

Ze hoopt dat ze niet te gretig overkomt, maar het idee een paar dagen met hem op stap te zijn, lokt haar enorm.

‘Fijn, dan kun je maandag direct de hotelkamers boeken. Drie kamers, want Stephen gaat ook mee.’

Ah, daar had ze dan weer niet op gerekend. Maar ze knikt. ‘Prima, welk hotel?’

‘Daar moet je zelf maar in beslissen. Kijk even waar de beurs precies gehouden wordt en zoek dan een goed hotel in de omgeving, dat is het prettigst.’

Hij zet zijn lege kopje neer en staat weer op. ‘Wat mij betreft kun je

zo weggaan, hoor,' zegt hij. 'Ik blijf nog wel een poosje werken.'

'Fijn, dan ga ik zo. Moet ik misschien iets te eten voor je bestellen, pizza of iets van de Chinees?'

Terwijl ze het zegt, vindt ze het opeens raar klinken tegen hem: iets van de Chinees.

'Van de Chinees is prima,' zegt hij op geamuseerde toon. 'Dat past wel bij me, toch?'

Hij lijkt te zien dat ze zich ongemakkelijk voelt en zegt: 'Ach nee, dat wist je natuurlijk niet. Als ik langer doorwerk, bestel ik altijd bij het Chinese restaurant hier iets verderop in de straat. Maar ik bel straks zelf wel even, hoor, het restaurant is van mijn familie, van mijn oom, mijn neef is de kok en een heel goede! Ik kan het je aanbevelen, hoor, vooropgesteld dat je van Chinees eten houdt.'

'O ja, zeker! Ik ga het vast een keer doen,' zegt ze terwijl ze haar computer afsluit en haar bureau opruimt. 'Nou, dan ga ik maar, prettig weekend en tot maandag.'

'Ja, fijn weekend,' antwoordt hij. 'Tot maandag.'

'Je hebt het wel steeds over die Chinees van je. Je wordt toch niet verliefd op je baas, hè?' Lora knipoogt naar Jolyn.

'Hij is mijn Chinees niet. Trouwens, hij is half Chinees, half Brits.' Geïrriteerd kijkt Jolyn naar haar huisgenote. 'En natuurlijk word ik niet verliefd op hem.'

Dat ben ik al, denkt ze in stilte.

Ze durft nu niet eens meer te vertellen dat ze volgende week met de twee broers naar Duitsland zal gaan. Want ze weet nu al hoe Lora dan zal reageren. Ze moet erop letten dat ze de komende dagen niks meer vertelt over haar werk en zeker niet over Paul. Dan zal ze in de loop van volgende week nonchalant laten vallen dat ze een paar dagen voor haar werk op reis gaat.

Voor deze zaterdag heeft ze met haar zusje en hun moeder afgesproken om ergens te gaan eten met elkaar als een soort afscheid voordat hun moeder weer naar Noorwegen vertrekt.

'Wat vind je van een Chinees restaurant?' stelt ze vrijdagavond

voor als ze haar moeder belt. 'Ik weet een lekker restaurantje in het centrum.'

'Prima, als Liz het ook lekker vindt, vind ik het best, regel maar wat.'

Ook Liz vindt het prima, en Jolyn besluit om er persoonlijk langs te gaan om te reserveren. Ze houdt zichzelf voor dat dit het handigst is omdat ze de naam van het restaurant niet weet en het lastig zoeken wordt via internet.

Het is rond negen uur als ze het restaurant binnengaat. Het is er stampvol, Jolyn bedenkt dat dat in elk geval een goed teken is. Een vriendelijk jong meisje komt naar haar toe en vraagt of ze heeft gereserveerd.

'Nee, ik wil graag reserveren voor morgenavond,' antwoordt ze.

Het meisje kijkt wat bedenkelijk, dan zegt ze: 'Loopt u maar even mee naar de balie, dan kijk ik even, maar ik ben bang dat alles al bezet is. Om hoeveel personen gaat het?'

'Drie,' antwoordt Jolyn.

Het meisje klikt een scherm aan en kijkt ernaar met een frons op haar voorhoofd. Dan schudt ze spijtig het hoofd. 'Helaas, mevrouw, er is geen enkele tafel vrij morgenavond.'

'Jammer, een volgende keer beter.' Jolyn glimlacht en keert zich om.

Dan valt haar blik op drie mensen die aan de tafel het dichtst bij de balie zitten, elk met een kop koffie voor zich. Ze verschiet van kleur. Daar zitten Stephen, Paul en een blonde vrouw.

Ze knikt naar het vriendelijke meisje en probeert dan onopgemerkt langs de tafel terug te lopen.

Maar dan kijkt Stephen juist op en hij zegt: 'Hé, Jolyn, jij hier? Wat leuk.'

Nu kijken Paul en de vrouw ook op – de vrouw nieuwsgierig, Paul met een verraste glimlach.

Stephen is opgestaan. 'Jolyn, ik wil je graag voorstellen aan mijn vrouw Vera. Vera, dit is Jolyn, Pauls nieuwe secretaresse.'

De vrouw staat ook op en steekt haar hand uit. 'Hallo, Jolyn, leuk kennis met je te maken. Kom er even bij zitten.'

Jolyn voelt zich erg ongemakkelijk, wat zal Paul denken? Nog geen

vier uur geleden vertelde hij dat dit restaurant van zijn familie is, en nu komt zij hier al binnenlopen. Echt gênant!

‘Nee, dank je,’ zegt ze. ‘Ik wilde alleen even een tafel reserveren voor morgenavond, ik moet weer verder.’

‘Voor morgenavond? Dat lukte waarschijnlijk niet meer?’ vraagt Paul nu. ‘Limei, was er nog plaats voor morgen?’

Het meisje dat Jolyn te woord heeft gestaan, staat wat opzij van de balie. Ze schudt haar hoofd. ‘Nee, alles vol, meneer Chow.’

‘Je mag de familietafel noteren,’ zegt Paul, ‘wij zijn er morgen niet.’ Het meisje knikt. ‘Goed. Drie personen toch, mevrouw?’

Jolyn knikt. ‘Ja, maar we kunnen ook prima een andere keer komen, hoor.’

Paul wuift haar woorden weg. ‘Geen enkel probleem, deze tafel staat morgen leeg, dus fijn als je hier komt eten met je gezelschap.’

‘Hoe laat, mevrouw?’ vraagt Limei.

‘Zeven uur graag. Vriendelijk bedankt.’ Ze knikt naar Paul en Stephen. ‘Tot ziens,’ zegt ze dan met een glimlach naar Stephens vrouw.

Daarna gaat ze snel het restaurant uit.

Het is fijn dat ze heeft kunnen reserveren voor morgen, maar tegelijk voelt ze zich wat ongemakkelijk door de ontmoeting. Ze had natuurlijk veel beter via de website kunnen proberen te reserveren. Maar wie had gedacht dat de familie daar zou zitten!

Terwijl ze naar huis fietst, bedenkt ze dat ze nu in elk geval een reservering heeft. Als ze de twee directeurs niet had gezien, had ze op zoek gemoeten naar een ander restaurant. En aan de familietafel krijgen ze ongetwijfeld een goede bediening.

En dat klopt, ze worden behandeld alsof ze speciale gasten zijn. Om te beginnen wordt hun een drankje van het huis aangeboden, de kok komt tijdens het eten zelf vragen of alles naar wens is, en bij het afrekenen vertelt degene die de rekening brengt dat aan deze tafel standaard vijftig procent korting wordt gegeven.

Jolyn vindt het wat ongemakkelijk, maar bedenkt dan dat deze ta-

fel anders leeg was gebleven vanavond en dat iedere cent winst dus extra is.

Jolyns moeder en Liz zijn evenals Jolyn erg enthousiast over het eten.

‘Net even anders dan het doorsnee restaurant,’ zegt Liz. ‘Jij hebt nog eens goede contacten, Jolyn!’

Hoever mag je gaan om te krijgen wat je wilt?

Jolyn heeft jarenlang de wereld rondgezworven, maar zè is er klaar mee. Ze verlangt naar stabiliteit en wil graag een gezinnetje stichten. Met haar 36 jaar beseft ze echter wel dat ze daar niet eindelijk meer de tijd voor heeft. Wanneer ze wordt aangenomen als secretaresse, slaat de vlam direct over tussen haar en haar nieuwe werkgever, de Chinese Paul Chow. Ze krijgen een relatie en niets lijkt Jolyns geluk nog in de weg te staan. Ze ziet al helemaal voor zich hoe er binnenkort kleine kinderen om hen heen rennen. In de familie Chow staat het krijgen van zoons hoog in het vaandel. Jolyns schoonvader Zhong kan dan ook niet wachten tot hem een kleinzoon geschonken wordt. Jolyn kijkt vooral uit naar het moederschap, maar haar droom blijkt moeilijker te bereiken dan eerst gedacht.

Twee culturen komen samen in het ontroerende *Dubbel geluk voor Zhong*. Ina van der Beek laat zien hoe groot de invloed van een onbeantwoorde kinderwens is, niet alleen op een huwelijk, maar op de hele familie.

ISBN 978 90 2055 207 2 NUR 344

9 789020 552072 >

www.romanserie.nl

Romanserie